

ΖΑΧΑΡΙΑ Λ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,"
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1922

EYE

087

316

EX LIBRIS

CHRISTOS EVELPIDIS

ΠΕΖΟΙ ΠΥΘΟΙ

ΖΑΧΑΡΙΑ Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ",
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1922

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
87316

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Στὸν κάμπο μὲ τὰ χρυσὰ κλήματα, στὴ
θάλασσα τῶν ἀμπελιῶν μᾶς πῆγαινε τὸ τραῖνο
—μιά Κυριακὴ πρωτῆ, μιὰ ρόδινη ἀνατολή.
Στὴ θάλασσα τῶν ἀμπελιῶν, ἐκεῖ ἀκούσαμε
τὴν καμπάνα, μιὰ Κυριακὴ πρωτῆ, τὴν καμ-
πάνα τῆς λειτουργίας !

Γνωρίζεις, ψυχὴ μου, αὐτὸν τὸν ἦχο ;

Γιὰ ξένους τόπους ξεκινήσαμε, γιὰ συννε-
φιασμένους οὐρανοὺς. Ἄσπρα χωριὰ φεύγουν
μπροστά μας, ἄσπρα καμπαναριὰ χάνονται
στής τοῦφες τῶν δέντρων. Ἡ ράγες γέμισαν
ρόδα—στὸν κάμπο χύνεται ὁ ψαλμὸς τῆς καμ-
πάνας! Ποῦ τὴν πᾶς τὴν ἀνία σου;

Σὰν ἄσπρο σύννεφο περιστριῶν, σὰν περι-
στέρια μὲ καμαρωτὸ στήθος, σὰν περιστέρια
μὲ νύχια κοράλινα, πετοῦν μὲ τὸν ἦχο τῆς

καμπάνας στὸν ἀέρα οἱ στοχασμοὶ τῶν χωρικῶν
ποῦ πᾶνε στὴ λειτουργία! Ἄς μποροῦσες μαζί
μὲ τοὺς στοχασμοὺς των νὰ πετάξης ἀπάνω ἀπ'
τὴν πεδιάδα! Ἄς μποροῦσες νὰ καταίβης μαζί
τους σὲ καθαρὸ νεράκι, νὰ σταθῆς μαζί τους
σὲ μπαλκόνι μὲ βασιλικά! Εἶνε προῖ τριαν-
ταφυλλένιο, εἶνε Κυριακή.

Τοῦτα τὰ βουνὰ ποὺ ροδίζουν στὴν ἀνατολὴ
κράτησέ τα στὰ βᾶθη σου, φτωχὴ μου ψυχὴ.

Τοῦτες ἢ χρυσὲς Ἑλλάδες, ποῦ φεύγουν σήμερα γύρω ἀπ' τὸ τραῖνο, θᾶρχονται στὴς νύχτες τῆς ξενητειᾶς σου... Τοῦτα τὰ λουλούδια τῶν χωραφιῶν θὰ φυτρώνουν στοὺς γκρεμοὺς τῆς ἀπελπισίας σου, στὴν ἄβυσσο τῆς ἀνίας σου—γιὰ νὰ τὰ τραγᾶς κάτω ἀπὸ βροχὴ κι' ὀμίχλη...

Γνωρίζεις, ψυχὴ μου, αὐτὸν τὸν ἦχο ;

Ἡ καμπάνα σὲ ρωτᾷ γιὰ ποῦ ξεκίνησες.

Ἡ καμπάνα σὲ ρωτᾷ πῶς λησμόνησες τὸν Κύριον Ἑμῶν...

ὦ ! ἀπάνου ἀπ' τὴ χρυσῇ πεδιάδα, τοῦτο τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς, ἄκουσε, σκυφτὴ, τὸν ἦχο ποῦ σὲ κρίνει ! Γύρισε πίσω.

ΓΥΡΟΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πάντα ὁ πραγματευτὴς στὸ στενὸ δρόμο
—πάντα ἡ φωνὴ του στὸ δειλινό!

Πάντα ἡ φωνὴ του στὴν πορφυρῆ ὥρα—
ὅταν κάποιος φτωχὸ τζάμι τῆς Ἀθήνας ἀνάβει
ἀπ' τὴν ἐνθύμησι τοῦ ἡλίου ποῦ ἔσβυσε!

Νᾶνε ἡ ἀνία τῆς πόλης ποῦ ἔκαμε τὴ φωνὴ
του μελωδία; Νᾶνε αὐτὴ ποῦ τὴ χρυσόδεσεν
ἀπάνω στὴν ὥρα; Νᾶνε ἡ λύπη μου ποῦ τὴν
προσφέρει στὸν ἑσπερινό;

Ἄς ἤξερα ποιὸς ὀδηγεῖ τὴ φωνὴ τοῦ πρα-
ματευτῆ νὰ τελειώνῃ σὲ ψαλμὸ — ποιὸς τῆς
ἔδωκε τὴ βυζαντινὴ καμπύλη. . .

Νᾶνε ἡ ζωὴ—νᾶνε ὁ καιρὸς—νᾶνε ἡ ψυχὴ
μου ποῦ ἀρμόζει τῆς φωνῆς τῶν γυρολόγων
ἀπάνω στῆς ὥρες καὶ στὰ τοπεῖα;

Πάντα ἡ φωνὴ τοῦ πραγματευτῆ στὸ φτωχὸ
δρόμο—ἡ φωνὴ του στὸν ἥλιο ποῦ βασιλεύει!
Ἡ φωνὴ του εἶν' ὁ καιρὸς ποῦ μᾶς χτύπησε.

Ἡ φωνή του εἶν' ἡ μέρες ποῦ δὲν ξανάρχον-
ται. Ἡ φωνή του εἶν' ἡ γνῶση ποῦ μᾶς
ἐπίκρανε.

Καὶ σὺ δὲν ξέρεις τίποτα—ὅταν τὸ ἡμιτόνιο
τῆς μελωδίας σου λυώνει στὸ φλογισμένον
ὄριζοντα—πραματευτὴ μὲ τὰ νήματα καὶ τῆς
δαντέλλες!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κύριε, ποῦ ρίχνεις τὸ σκοτάδι στὰ στάχια
καὶ στὰ κύματα, στοὺς λογισμοὺς καὶ στὰ δάση
—εὐδόκησε νὰ πέση ἡ νύχτα καὶ νὰ μοῦ σκε-
πάση τὴ μνήμη!

Κύριε, ποῦ ἔγενεψες στὸν ἀδερφό μου νὰ ρθῆ
στὸ πλευρό σου, σκόρπισε τὴν ἐνθύμησί του
καθὼς σκορπίζεις τὸ ἄσπρο σύννεφο στὸ γα-

λανό διάστημα—καὶ μὴν ἐπιτρέψης στὴν προ-
δοσία τῆς φαντασίας νὰ τὸν φέρῃ μπροστά
μου γιὰ νὰ τὸν χάνω πολλές φορές! Ἀπομά-
κρυνε ἀπὸ μετὴ μάταιη παρηγορία. Ἐπίβλεψε
τοὺς ὕπνους μου γιὰ νὰ μὴ τὸν ὄνειρευτῶ.

Σβῦσε, Κύριε, τῆς εὐτυχίας ποῦ εἶχα στὸ
πλευρό του. Σκότισε μέσα στὸ πνεῦμα μου τὰ
ἡλιοβασιλέματα ποῦ κυττάξαμε μαζὶ μ' ἐκεῖ-
νον· μάρανε τὴ θάλασσα τῶν σπαρτιῶν ποῦ

μου εἶχε δείξει· ἀφάνισε ἀπὸ μπρὸς μου ὅ,τι
αὐτὸς εἶχεν ἀγαπήσει—τοπεῖα, μορφές, πολι-
τισμούς.

* Ἀστραψε, Κύριε, μετὰ φόβρα στὴν ἀδυναμία
μου ποῦ κυττάζει τοὺς βραδυνούς ὀρίζοντες
μήπως τὸν ἰδῇ. Μὴν ἀφήσης τοὺς στεναγμούς
μου νὰ κινοῦν τὰ φυλλώματα τοῦ Παραδείσου.
Μὴν ἀφίνης τὴν ἀμφιβολία μου νὰ σβύνη τὴ
φλόγα τῶν ἀστρῶν σου. Κεραύνωσε τὸν πόνο

μου ποῦ ρωτᾷ τὸν οὐρανὸ κι' ἀσχημίζει τὴν
αἰωνιότητα.

Κύριε, ἄς μὴ τὸν θυμηθῶ ! Ξέρω ποῦ τὸν
ἔβαλες σὲ τοπεῖο μὲ ἀπλὲς καὶ καθαρὲς μορφές.
Ἄκουμπημένος ἑλαφρὰ σὲ λιγερόκορμο δέντρο
ξέρω ποῦ θὰ κυττάζῃ καὶ θὰ χαίρεται ἀληθευ-
μένες τῆς ζωγραφικῆς ὀπτασίης του. Σὲ τέτοια
δόξα γιατί νὰ τὸν ταράξῃ ὁ πόνος μου ; Γιατί
νὰ φουσήξῃ τὸ παράπονό μου στοὺς κήπους τῶν

ἰδεῶν σου ; Γιατί νὰ χύσω δάκρυ μέσα στὴ
βρύση τῆς ἀλήθειας ;

Κύριε, ρίξε μου ὅλες σου τῆς νύχτες στὴ
μνήμη !

ΒΡΑΔΥΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Μὴν ἔχοντας πλάνη ἱκανὴ νὰ μᾶς γελᾶσῃ—
 σπῖτι νὰ μᾶς ἀνάψῃ φωτιὰ—χέρι νὰ σφίξωμε
 —ὄνειρο ν' ἀκολουθήσωμε—πηγαίναμε ἀνά-
 μεσα στὴν πλάση χωρὶς σκοπὸ, ἐγὼ κι' ἡ
 ψυχὴ μου.

Ἡ ψυχὴ μου εἶνε βουβή. Ἡ χαρὰ τὴν ἀπο-
 χαιρέτισε. Ἡ ἐνέργεια τὴν ξέχασε. Τὰ παρεκ-
 κλήσια τὴ διώχνουν. Κυττάζει τὸν κόσμον καὶ
 σωμαίνει.

Καὶ τώρα, καθὼς περνοῦμε ἀνάμεσα στὴν
 πλάση, πόσο εἴμαστε ἔρημοι! Κανένα δέντρο
 δὲ ρώτησε ποῦ πηγαίνουμε.

Τὸ νερὸ δὲν ἐστάθηκε νὰ μᾶς καθρεφτίσῃ.

Τὸ κοράκι δὲ χαμήλωσεν—οὔτε γιὰ νὰ ἰδῇ
 ἂν εἴμαστε πεθαμένοι.

Τ' ἀστέρια δὲν ἀναψαν γιὰ μᾶς.

Τὰ πουλιὰ πηγαινάν νὰ κοιμηθοῦν χωρὶς νὰ
 μᾶς ρωτήσουν ἂν ἔχωμε νὰ τοὺς δώσωμε μή-
 νυμα—σ' ἐκείνους ποῦ μᾶς λησιμόνησαν.

Ἀπαντήσαμε τὴ νύχτα στὸ δρόμο—καὶ δὲ
 μᾶς πῆρε στὰ παραμύθια της.

Κι' όμως—κάποια παράδοξη ζέστα νοιώσαμε στην έρημιὰ ἑμεῖς οἱ ἔρημοι. Κάποια παράδοξη χαρὰ δοκιμάσαμε βυθισμένοι στήν ἀπέραντη ἀδιαφορία τῆς πλάσης—ποῦ μᾶς ἔσφιγγε μὲ στοργή, χωρὶς νὰ γνωρίζη οὔτε μᾶς, οὔτε τὸν ἑαυτό της!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ

Δυὸ κατσίκια πήδησαν μπροστά μου στή χλόη—τάχα ποιὸς νὰ μοῦ στέλνη αὐτὸ τὸ δῶρο στὰ παιδιάτικα χρόνια μου ποῦ πέρασαν;

Γαλάζιο πουλάκι ἔσεισε μπροστά μου τὴν οὐρά του—κάποιος θὰ τὸ στέλνη προσφορὰ στοὺς παληοὺς μου πόνους.

Εἶδα τ' ἄσπρο ἀρνάκι ποῦ γεννήθηκε μόλις

προχτές—κάποιος θὰ θυμήθηκε πῶς ἔκαμα
μιά καλή προᾶξι ἕναν καιρό.

Ἀπάντησα στὸν κάμπο τὸ δέντρο μὲ τὸν
κορμό του σὰν ἀργή μουσικὴ στροφή — κά-
ποιος θὰ τὸ φύτεψεν ἐκεῖ παρηγοριὰ τοῦ πνεύ-
ματός μου.

Τὸ φλογισμένο βραδυνὸ σύννεφο βυθίζεται
στὴ βάρυπνη ψυχὴ μου κι' ἡ ψυχὴ μου ροδίζει
ὅπως οἱ βάλτοι τῶν χωραφιῶν. Εὐχαριστῶ τὸ
Δημιουργό !

ΚΟΝΣΕΡΤΟ

Τοῦ Μπετόβεν ἡ Ἐννάτη μᾶς πῆρε καὶ τα-
ξειδέψαμε, ἀγαπημένη, θεῖο ταξεῖδι. Ἀτάραχη
καὶ βέβαιη γιὰ τὸ δρόμο της, ἡ Ἐννάτη, μᾶς
πήγαινε στὸ ἄστρο τῶν Ἰδεῶν.

ᾠ ! μὴν τὸ πῆς ποτὲ τί εἶδες. Νὰ τὸ θυμᾶ-
σαι μόνον σὰν εἶσαι ὥραία, μόνο σὰν εἶσαι
πολὺ δυστυχισμένη. Στὸ βαθύτερο φῶς τῶν

ματιῶν σου ποῦ δὲν τὸ βλέπει κανείς, οὔτε ἡ ἀγάπη, κράτησε τῆς ἀθάνατες μορφῆς ποῦ καταδέχτηκαν νὰ τῆς κυττάξωμε. Εἶδαμε τῆς γραμμῆς ποῦ ὄνειρεύονται τὰ μάρμαρα ἐδῶ στὴ γῆ μὲ τὸ φεγγάρι. Εἶδαμε ὅσα συλλογίζονται τὸ βράδυ τὰ γερμένα δέντρα. Γνωρίσαμε τοὺς λογισμοὺς τῶν νερῶν στὴν ὥρα τῆς δύσης. Τῆς ὑπέριστες μορφῆς, τοὺς τύπους ἀντικρούσαμε. Στὸν κρουνοῦ τῶν στοχασμῶν τὸ κουρασμένο μας πνεῦμα ἐλούστηκε. Στὴν πηγὴ τῆς καλωσύνης τὸ περιστέρι τῆς ψυχῆς μας ἦπαι.

Λοιπὸν δίκαια πονούσαμε! Λοιπὸν ὅσα τολμήσαμε νὰ πιστέψωμε τόσον καιρὸ—ἦταν ἀλήθεια. Ἐκεῖ ἀπάνω βρήκαμε τὸ σκοπὸ τοῦ πόνου. Μὴ φοβηθῆς ποτὲ πιά τὴν ἀσκήμια τῶν ἀνθρώπων ψυχῶν—τὴ φρίκη τῆς μοίρας.

Μὴ φοβηθῆς τίποτα —παρὰ συλλογίσου ὅταν ὑποφέρης, τὸ Ταξειδί! Τὸ πλοῖο τῆς Ἐννάτης θυμῆσου ὅταν ἄραξε στὸ ἄστρο τῶν Ἰδεῶν —τὸν Πλάτωνα θυμήσου, ὀρθό, σὲ λειβάδι

ἄσπρο ἀπ' ἀνθούς, καθὼς κύτταζε μακρὰ τῆς
Ἰδέες νὰ λούζωνται στὴ θάλασσα τοῦ γαλά-
ζιου !

Εὐλογημένος αὐτὸς ποῦ μᾶς πῆρε στὸ πλοῖο
τῶν ἤχων, αὐτὸς ποῦ μᾶς πῆγε στὴν αἰτία τοῦ
κόσμου—εὐλογημένο τὸ θλιβερό του πνεῦμα
ποῦ μᾶς ταξείδεψε. Βυθίσου γιὰ πολὺν καιρὸ
στὸν ἑαυτό σου. Σιωπή—σιωπή.

ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Σήμερα εἶμαι ὁ κοινὸς κι' ὁ ἀλάθευτος προ-
φήτης.

Σήμερα ξέρω ἐκεῖνα ποῦ οἱ ἄλλοι τρέμουν
νὰ τὰ ποῦν.

᾽Ωραία κοπέλλα, στὴν ἄσπρη αὐγὴ τοῦ γέ-
λιου σου βλέπω τὸν Ἄδη τῶν δοντιῶν ποῦ
θὰ λείψουν. ᾽Ωραία γυναῖκα ! Στὸ μουσικὸ
περπάτημά σου βλέπω τὴν ποδάγρα ποῦ θὰ σὲ
βυθίση στὴν πολυθρόνα—δταν σαλεύοντας τὸ

κάτω σαγόνι, πολύ γρηά, θὰ παραπονιέσαι χω-
ρίς ν' ἀκουστῆς.

*Ἐφηβε! *Ἀκούω τὸν ἀγῶνα τῆς γεροντικῆς
σου βακτηρίας ἀπάνω στῆς πέτρες.

*Ἐρωτα! Βλέπω τὰ φεγγάρια νὰ ξανάρχων-
ται στρογγυλὰ κι' ὅταν θᾶχεις ξεχαστῆ.

Ρόδινα πρόσωπα γύρω στὴ λάμπα τοῦ χα-
ρούμενου σπητιοῦ! *Ἀκούω τὴ βροχὴ νὰ σβύνη

τὴν ἐπιγραφή τῶν χορταριασμένων σας τάφων.

Τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ ποῦ θαυμάζω σαπίζει
στὸ παλαιοπωλεῖο τοῦ δρόμου.

*Ὁ ἀπόστρατος σέρνει τὴν ἡμιπληγία του μὲ
βροντέρὰ σπηρούνια πρὸς τὸ δημόσιον πάγκο.

Στὸν παλῆδ κῆπο ἀπαντήθηκαν οἱ δυὸ ἐρω-
τευμένοι καὶ προσπεράσανε—σὰν νὰ μὴν εἶχαν
ποτὲ γνωριστῆ.

Τὸ ἄλογο τῆς ἐνέργειας κυλίστηκε στὰ βάρη
μῆς χαράδρας.

Ὁ πονεμένος λησμόνησε.

Ἀπάνω στὰ συντρίμματα τῶν πολιτισμῶν
βηματίζουν οἱ ἀρχαιοφύλακες.

ὦ σιωπή! ὦ λήθη! Ἀπόψε, ὅσο ποτὲ
ἄλλη φορά, σᾶς ἀκούω.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΘΕΟΥ

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος θεός, ἦρθεν ἡ
ᾠρα νὰ πεθάνω. Τὸ γέλιο τοῦ Λουκιανοῦ
ἀκούγεται στὸν Ὀλυμπο. Ἀφοῦ ὁμως αὐτὸ
εἶνε τὸ θέλημά σου, ὦ ἄνθρωπε, τί μπορῶ νὰ
κάμω; Εἶσαι τὸ ὑπέρτατο Ὄν ποῦ πλάττει
καὶ ἀφανίζει—καὶ τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ
ἀπ' τὴν καταστροφή ὅταν ἀποφασίσῃς νὰ τὸ
λησμονήσῃς. Ἐμεῖς οἱ Θεοὶ τὸ ξέρομε! Ἄν
καὶ ἡ σκέψη μας εἶνε περιορισμένη, κρατεῖ ὁμως
ἀπ' τὴ μεγάλη σου διάνοια ποῦ τὴν ἐδημιούρ-
γησε—καὶ μπορεῖ κάποτε, τολμώντας, νὰ

φτάση ὡς τὸ Ἀπόλυτο, ποῦ εἶσαι σύ. Σοῦ
 χροστοῦμε τὰ πάντα. Καταδέχτηκες νὰ μᾶς
 δώσης τὴ γραμμὴ τοῦ σώματός σου. Σὲ μιὰν
 ἀπελπιστικὴ μακαριότητα θὰ νυστάζαμε ἄνερ-
 γοι, γράφοντας συνταγὲς ἀρετῆς, ἂν δὲν εἶχες
 προνοήσει ἀπὸ εὐσπλαγχνία νὰ μᾶς χαρίσης
 τὸ σῶμά σου καὶ τὰ πάθη του! Χάρις
 σ' ἐσένα γνωρίσαμε τὸ ἀνθισμένο μονοπάτι τῆς
 ἁμαρτίας. Ἀπογύμνωσες τὴ διάνοιά σου γιὰ
 νὰ μᾶς δώσης τῆς ιδέες της, τὴν ψυχὴ σου γιὰ
 νὰ μᾶς χαρίσης τὴν ἀγάπη της καὶ τὸ θυμὸ της
 —καὶ καταδέχτηκες ἀπ' τὸ μεγάλο σου ἔργο,

ἀπ' τὴ φωτιά, ν' ἀφήσης ν' ἀνάψωμε τὸν κε-
 ραυνὸ μας ποῦ σὲ σκοτώνει.

Τώρα τελείωσαν ὅλα. Δὲν ἔζησα παρὰ μιὰ
 στιγμή—μόνο χίλια χρόνια—κι' εἶνε θλιβερὸ
 νὰ πεθαίνῃ ἓνας Θεὸς νέος μέσα σ' ἓνα λαὸ σὰν
 τοὺς Ἕλληνας. Ποτὲ πιά δὲ θὰ πετάξω ἀπ' τὸν
 Ὀλυμπο στὸν Ταῦγετο μαζί με τ' ἀλαφρὰ σύν-
 νεφα ποῦ τὰ κυνηγοῦν ἀνοιξιάτικοι ἄνεμοι.
 Ποτὲ δὲ θ' ἀγναντέψω τὸ λιγερὸ ἐλιγμὸ τοῦ

Ἄλφειοῦ μέσα στὸ ἀπαλὸ τοπεῖο τῆς Ὀλυμ-
πίας—μήτε θὰ λούσω τὸ κορμί μου ἀνάμεσα
στῆς Κυκλάδες, τὴν ὥρα ποῦ τὰ κύματα ἐναν-
τιώνονται στὸ λευκὸ πανὶ ποῦ πηγαίνει γιὰ
τὴ χρυσῆ Δῆλο !

Μὰ μήπως εἶμαι ἀθάνατος ; Θεὸς εἶμαι.
Θ' ἀκολουθήσω τὸ θέλημα ἐκείνου ποῦ μ' ἔ-
πλασε. Ἄνθρωπε, δημιουργέ, παράλαβέ μου
τὸ πνεῦμα !

ΕΡΓΑΤΕΣ

Στοῦ πλατάνου τὸν ἥσιο, τὸ μεσημέρι,
ἀκουμπισμένοι στὸ χῶμα, ξεκουράζονται αὐτοὶ
ποῦ δὲν ἔχουν ἱστορία—οἱ ἐργάτες.

Μιλοῦνε κινῶντας τὴ γροθιά των—σὰ νὰ
δουλέβουν. Συνοδεύει τῆς ἀγαθῆς των κουβέν-
τες ἡ αἰώνια χειρονομία ποῦ χτίζει, αὐτὴ ποῦ
ὑψωσε καταπρόσωπα τοῦ θανάτου τῆς Πυρα-

μίδες, τὸ δωρικὸ ναό, τῆς πέτρινες γοτθικὲς
προσευχές.

Κανένας δὲ θὰ τοὺς μάθει ! Ξέρουν τὴ δι-
μιουργία χωρὶς ὑπογραφή.

Μὰ ἐνῶ βυθίζονται ἐστὶ λήθη τῶν ἀνθρώ-
πων, ἡ πλάση τοῦ ἔχει ἀπάνω τῆς τὰ σημάδια
τῆς δυνάμης των καὶ τῆς τόλμης των τοὺς

θυμᾶται—καθὼς ἡ γυναῖκα τὸ ἀντρίκιο σφί-
ξιμο. Δίχως τὸ λαστὸ στοὺς γοφοὺς τῆς, δίχως
τὸ φουρνέλο στὴν πέτρα τῆς καρδιάς τῆς, δί-
χως τὸν ἀθάνατον ἀγὸ τους, συλλογιέται πόσο
θὰ ἦταν στεῖρα, βαρειά ἀπ' τὴν ἀνεργὴν ἐνέρ-
γεια καὶ τὴν ἀκαρπὴν ὁμορφιά, ρωτῶντας
γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς χωρὶς νὰ τὸν μάθη . . .

Καὶ τὸ στοχασμὸ τῆς τὸν βλέπω αὐτὸ τὸ
ἀνοιξιάτικο μεσημέρι στὸ ρυάκι τοῦ λαμπροῦ

φωτός, ποῦ σμαραγδένιο καὶ ρόδινο μαζί, στα-
λάζοντας μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου,
τρέχει ἀπάνω στὰ πουκάμισά σας καὶ στοὺς λαι-
μούς σας, καθὼς σαλεύετε μιλῶντας, γιγάντιοι
δουλευτάδες, ὦ σύντροφοί μου !

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ἐνῶ σάλεβεν ἀκόμα τὴ δύναμί του ὁ πλά-
τανος καὶ τὸ πράσινό του ἦταν σὰν καμπάνα
τῆς χαρᾶς ποῦ χτυπᾶ στὸ διάστημα, τὰ στρογ-
γυλὰ σύννεφα τοῦ φθινόπωρου ὑψώθηκαν
ἀκίνητα στὸν ὀρίζοντα—καὶ τὸν κύτταξαν.

Τότε ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ θάνατο.

Τὰ πρῶτα φύλλα του ποῦ κιτρίνισαν, σὰν μάτια ποῦ ἀνοιξαν στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας, εἶδαν τὸ ἄπειρο ποῦ τὸν περίμενε—κι' ὁ πλάτανος ἀνατρίχιασε στὴ σκέψη πῶς θὰ γνωρίσει τὸ σκοπὸ του.

Ἄπ' τὸ ρυάκι ποῦ τὸν ποτίζει δὲν πέρνει πλέον τίποτε ὑλικό. Ἀκούει μονάχα τὸ τραγουδι τοῦ νεροῦ στὸ φεγγάρι.

Λίγο-λίγο κιτρίνιζε. Λίγο-λίγο ἔφταναν στὰ κλαδιά του χρυσοὶ στοχασμοί. Ὡς ποῦ μιὰ μέρα κρατῶντας δάκρυο τὸ θησαυρὸ του ἄστραψε μέσ' τὸ σκοτεινὸ Δεκέμβρη κι' ἔστησε μέσ' τὸ πάροχο τὸ χρυσὸ πολυέλαιο τοῦ μαρμαροῦ του ἀκίνητο. Οὔτ' ἓνα φύλλο δὲν τοῦ ἔμεινε πράσινο—τίποτα πιά δὲν τοῦ θυμίζει τὸν κόσμο.

Σὰν ἄγγιξεν ἔτσι τὴν τελειότητα, ἔρριξε τὸ πρῶτο του μαραμμένο φύλλο—μῆνυμα πῶς εἶν' ἔτοιμος.

Και τ' άλλα φύλλα, βλέποντας ἐκεῖνο μὲ ποιά
γαλήνη ξεκίνησε, φρόντισαν νὰ πεθάνουν σύμ-
φωνα μὲ τὴν ἐνθύμησή του. Δίχως τὴ βοήθεια
τοῦ ἀνέμου, ἀποχαιρετῶντας τὸ κλαδί καὶ στα-
ματῶντας γιὰ μιὰ στιγμή στὸν ἀέρα, σὰν πουλί
ποῦ ζυγιάζει τὰ φτερά του, ἔπεφταν μὲ κίνημα
ἄξιο τῶν ψυχῶν ποῦ γνώρισαν τὸ Μοιραῖο καὶ
δὲν ἔχουν γελαστή.

Ζ Θ Η

Μαῦρα κι' ἀνήσυχα γίδια κατεβαίνουν νὰ
πιοῦν στὴν κελαῖδοῦσα ρεματιά.

Μαῦρα κι' ἀνήσυχα γίδια σταθῆκαν ἄξαφνα
στὸν κατήφορο, μὲ τὰ κέρατα σὰν κλάδους,
καὶ τὰ κεχριμπαρένια των μάτια μὲ κυττάζουν.

Μέσ' ἀπ' τὸ λόγγο, μέσ' ἀπ' τὰ σγουρὰ πεῦκα,
ἓνα κοτσύφι σφυρίζει σὰν τσοπανόπουλο.

"Α ! ζωὴ τρελλὴ ποῦ εἶσαι ! "Α ζωὴ !

Στὸν κόρφο τοῦ βουνοῦ, σὰν καλωσύνη ποῦ
κρύβεται εἶν' ἓνα ἐκκλησάκι.

Χρόνια διακόσια κοιμᾶται ἀπόξω ὁ καλόγε-
ρος ποῦ τὸ ζωγράφισε—χρόνια διακόσια σω-
παίνουν τὰ τρία του κυπαρίσσια.

Στὸν κόρφο τοῦ βουνοῦ εἶν' ἓνα κάτασπρο
ἐκκλησάκι.

"Α ζωὴ ὠραία ποῦ εἶσαι ! "Α ζωή !

Ἄπάνω στῆς λιλὰ μολόχες, ἀπάνου στὸ νέο
θυμάρι, πουλάκια δίχως ὄνομα, στιγμὲς που-
λάκια, ἤρθαν—ἔφυγαν.

Ἡ γαλανὲς σκιὲς τῶν φύλλων τρέχουν στὸ
φακίολι τῆς χωριατοπούλας ποῦ διαβαίνει κά-
του ἀπ' τὸν πλάτανο.

Στὸν ἥσκιο του ὁ γεροπεῦκος κοίμισεν ἓνα
κοπάδι.

Στὸ λαμπρὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ ἄσπρα σύν-
νεφα σβύνουν ἀπὸ ἠδονή...

"Α ζωὴ εὐτυχισμένη ποῦ εἶσαι ! "Α ζωή !

Κι' ὅμως τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ—δὲν ξέρω
τί θέλει τὸ φῶς τοῦ ἄλλου κόσμου καὶ χύνεται
στὰ πεῦκα, τί θέλει τὸ φῶς τοῦ ἄλλου κόσμου...

Κι' ὅμως τώρα ποὺ βράδυνασε δὲν ξέρω γιατί
 ὅλα στὸν κόσμο συλλογίζονται τὴν αἰτία των
 —γιατί τὸ σκοτάδι ἀπλώνεται σὰν ἓνα μεγάλο
 νόημα...

Κι' ὅμως τώρα ποῦ σκοτείνιασε τὰ πλάσματα
 συλλογίζονται τὸ νόημα τοῦτο, ποὺ τὸ εἶχανε
 ξεχάσει τὸ πρωὶ σήμερα μὲ τὸν ἥλιο, σήμερα
 μὲ τῆς χαρῆς, καὶ πάλι θὰ τὸ ξεχάσουν αὔριο
 μὲ τὸν ἥλιο, αὔριο μὲ τῆς χαρῆς...

"Α ζωὴ ἀσυλλόγιστη ποὺ εἶσαι! "Α ζωὴ!

ΠΑΘΗ

Πάθη τοῦ ἀνθρώπου! Στὸ σιδερένιο κλουβὶ
 τῆς Ἡθικῆς ρυάξεσθε καὶ γυρνᾶτε ἀπελπι-
 σμένα—ώραῖα θηρία τῆς θερμῆς Ἀφρικῆς!

Λεοπαρδαλὴ τῆς ἡδονῆς — λιοντάρι τοῦ
 θυμοῦ — τίγρη τοῦ μίσους — ὦ! πόσο μεγα-
 λότολμα ἐργάστηκεν ἡ πλάση τὴν κυρίαρχη
 γραμμὴ σας! Πῶς ξετυλίγεται ἡ ἁρμονία τῶν

θαυμαστῶν σας μυῶνων στὸ καρτέρι καὶ στὴν
ἔφοδο !

Κι' ὅμως λίγη σκέψη, ποῦ τρέμει σὰν καλάμι,
μπόρεσε νὰ σᾶς κλείση στὰ σιδερένια κλουβιά
τῆς ἀρετῆς—καὶ νά ! ὁ Στωϊκὸς μὲ τὸ μαστί-
γιο ἔκαμε τὰ φοβερά σας σώματα νὰ ζαρωθοῦν
σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς φυλακῆς καὶ νὰ σωπάση ἡ
μεγάλη σας κραυγὴ πρὸς τὴν ἐλευθερία !

ΟΙ ΓΑΤΟΙ

Εὐτυχισμένοι καὶ ράθυμοι, χωρὶς ἠθικὴ καὶ
χωρὶς ἐργασία, κυρτώνουν τὸ τόξο τῆς ῥάχης
τῶν ἀπάνω στοὺς πύργους τῶν βιβλίων μας—
οἱ γάτοι.

Τοῦ Ἀρίστιππου τοῦ Κυρηναίου ὀπαδοί,
ἀφίνουν τῆς ἠθικῆς τὸ πρόβλημα νὰ βασα-
νίξῃ τὸ σκύλο τοῦ σπητιοῦ. Ἀπ' τὴν ἀγάπη μας
κρατοῦν τὸ χᾶδι γιὰ νὰ πετάξουν τὸ ὑπόλοιπο.
Γρατσουνίζουν μόλις νοιώσουν πῶς τοὺς ἀγα-
πήσαμε πολὺ.

Χωρὶς τὸν ἴλιγγο τῆς ἀκροβασίας χωρὶς τὸ σκοτάδι καὶ χωρὶς τὴν κραυγὴ τοῦ ἀνέμου, ὁ ἔρωτας γι' αὐτοὺς ἀξίζει κάθε περιφρόνηση.

Πιστεύουν στὴ ζωὴ χωρὶς νὰ ρωτήσουν ἂν ὑπάρχει καλύτερη. Ὑπομένουν καὶ τὶς ἑφτά ψυχές των! Γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὴν ἀσκήμια τῆς γειτόνισσας ποῦ τοὺς φαρμάκωσε ξέρον μ' ἓνα πῆδημα νὰ βρεθοῦν ἀπ' τὸν Ἄδη στὰ πόδια της καὶ νὰ τὴν τρομάξουν.

Ὅταν τὸ καναρίνι μας λησμονήσῃ πῶς ὑπάρχει μέτρο στὴ τέχνη, αὐτοὶ ἔχουν τὸ θάρρος, χυμώντας στὸ κλουβί, νὰ πνίξουν τὸ τραγοῦδι καὶ νὰ ξαναφέρουν γύρω μας τὴ γόνιμη σιωπὴ.

Ὁ πράσινος λύχνος τῆς ματιᾶς των καίει τὰ μεσάνυχτα στὸν τάφο τοῦ Baudelaire.

Τὸ λιοντάρι ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴ στάση του,
ἢ λεοπάρδαλη ποῦ τοὺς χάρισε τὴ γούνα της,
πρόγονοι βασιλικοί, βηματίζουν στὸν ὕπνο
τῶν γάτων—καὶ τότε οἱ γάτοι, ξυπνῶντας, ση-
κώνουν περήφανα τὸ κεφάλι καὶ δοκιμάζουν
τὰ νύχια των γιὰ πόλεμο.

νατα τῶν προδομένων ἀπ' τὴ μοῖρα, οἱ γά-
τοι ἀφίνουν τὴν καμπύλη τῆς ράχης των νὰ
γλυστοῦν μὲ ἡδονὴ κάτω ἀπ' τὸ χᾶδι τῆς ἀδυ-
ναμίας—κι' ἀνάβει στὸ ἠλεκτροικὸ τρίχωμά των
ἡ ἠθικὴ σπίθα!

Κι' ὅμως ὅταν χαϊδεύονται ἀπὸ γυναῖκες
ποῦ κλάψανε πολὺ, ὅταν κοιμῶνται στὰ γό-

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Ἡ Μόσκω ἢ Μοσκούλα ξύπνησε μὲ τὸν Αὐγερινό.

— Ὁ πετεινὸς κοιμᾶται ἀκόμα στὴν ἐλῆθὰ τῆς εἶπε ἡ μάννα της, στὸν οὐρανὸ ἀκόμα βόσκει τῶν ἄστρον τὸ μελίτσι, κ' εἶσαι ξυπνὴ ἀπὸ τώρα, κατσικούλα μου ;

Ἡ Μόσκω ἢ Μοσκούλα πηγαίνει κι' ἀκουμπάει ἀπάνω της.

— Γιατί τὰ σκουλαρίκια τοῦ λαιμοῦ σου τρέμουνε τόσο, ρωτᾷ ἡ μάννα της, γιατί μοῦ βελάξεις ἀνήσυχα Μόσκω Μοσκούλα ;

— Στὸν ὕπνο μου ἔβλεπα, μάννα μαννούλα μου, πῶς ἦρθε ξένος ἄνθρωπος ποῦ μὲ κύτταξεν ἄγρια πολὺ κι' ὕστερα μοῦ φόρεσε στὸ λαιμὸ μιὰ κόκκινη κορδέλλα.

— Μόσκω Μοσκούλα, περίμενε νὰ δώση ὁ ἥλιος καὶ θᾶρθ' ἡ ξανθὴ κοπέλλα τῆς κυρᾶς νὰ σοῦ φέρη στὴν ποδιά της τ' ἄγριο τριφύλλι.

— Στὸν ὕπνο μου τὴν εἶδα τὴν ξανθὴ κοπέλλα καὶ δὲ μοῦφερε τ' ἄγριο τριφύλλι, μόνο κυττῶντας τὴν κόκκινη κορδέλα μου σήκωσε τὴν ποδιά στὰ μάτια της καὶ σφουγγίξε τὰ δάκρυα ποῦτρεχαν νερό.

Η ΛΑΜΠΑΔΑ ΤΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ ΜΟΥ

“Όταν ἀντικρύσης τὸν Κύριον ἡμῶν, ἀδερφέ μου, κράτα ὀρθῆ στὸ δεξι σου χέρι τὴ λαμπάδα.

Τὴν ἄσπρη λαμπάδα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀνησυχίας ὅπως τὴν κράτησεν ἡ γενιά μας ὅλη ἀνάμεσα στοὺς κόμπους τῶν λιγνῶν τῆς δαχτύλων.

Τὸ φῶς τῆς ἐρόδισε τῶν προγόνων μας τὸ βυζαντινὸ πρόσωπο καὶ κυνήγησε τὸ σκοτάδι μέσ' τῆς ρεματιῆς τῶν ρυτίδων τους καὶ στὰ σπήλαια τῶν ματιῶν τους.

Στὴ ρίζα βουνοῦ μαύρου ἀπὸ ἔλατα σταυροκοπήθηκαν αὐτοὶ μπροστὰ σὲ ἀθῶες σβυσιμένες τοιχογραφίες.

Ο ΦΑΡΟΣ

Αὐτοὶ σοῦ παράδωκαν τὴ λαμπάδα νὰ τὴ
φυλάξης ἀπ' τοὺς ἀνέμους, ἀγαπημένε.

Κι' ἐσὺ ποῦ τὴν ἔκλεισες μέσ' τὴ σιωπῇ σου,
καταφρονῶντας—ὦϊμέ!—τὴ νειότη σου καὶ
τὴ στοργῇ μας, προχώρησε στὸ Δημιουργὸ
μπροστὰ, καὶ στῆσε τὸ θρίαμβο τῆς φλόγας σου!

Τοὺς παλμούς σου βλέπω μέσα στὴ νύχτα
φάρε—τὴν ἔγνοια σου γιὰ τὸ ναύτη καὶ τὸν
τυχοδιώκτη!

Ἡ ἀνησυχίες τῶν ἀνθρώπων γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους, ἡ ἔγνοιες ὅλων γιὰ τὸν ἕνα, ἡ με-
γάλες ἀγάπες ποῦ στέκουν ἀπάνω ἀπ' τὸν πόνο
καὶ τὸν καιρὸ—ἀναψαν τὸ λαμπρὸ σου βλέμμα
ποῦ τρέχει στὴ μανία τῶν κυμάτων!

Ἄστρα ποῦ δὲν ξέρουν γιατί φέγγουν θὰ
ζήλεβαν τὴ δόξα τοῦ ταπεινοῦ σου λύχνου.
Πνεύματα ποῦ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὸ ἔργο τους,
θὰ ἤθελαν νὰ στέλνουν μακρῶς, καθὼς ἐσύ,
στοὺς ἀνθρώπους τὴν εὐεργεσία—φάρε ποῦ
ξέρεις γιατί ἀγρουπνᾶς...

Ὡς κι' ἐδῶ στὸ βουνό, ποῦ στέκω ἀπόψε,
ἢ χρυσή σου ματιὰ φτάνει ἀπὸ πέρα—σὰ νὰ
ζητᾷ τὸ χαμένο πλεούμενο τῶν λογισμῶν μου.
Ὡς ἐδῶ πέρα φτάνουν οἱ ἀνήσυχτοι παλμοί
σου, φάρε, φλογερὴ καὶ ρυθμικὴ καρδιὰ τῆς
κοινωνίας!

Ἡ ΒΡΥΣΗ ΤΩΝ ΛΥΓΜΩΝ

Στὴ ρίζα δυὸ ἀγκαλιασμένων δέντρων κά-
του ἀπὸ μαῦρα φύλλα σταλάζει ἡ βρύση τῶν
λυγμῶν μὲνις ἔρθη τὸ βράδυ.

Μόλις πλαγιάσουν τὰ πουλιὰ στὰ λίκνα τῶν
κλαριῶν καὶ τὸ δάσος βυθιστῆ στοὺς συλλο-
γισμούς του—ἢ ψυχῆς κατεβαίνουν τὴ μαύρη
ρεμματιὰ καὶ πᾶνε στὴ βρύση τῶν λυγμῶν νὰ
γεμίσουν...

Χωρὶς νὰ μετανιώσουν ποῦ ἀγάπησαν—
χωρὶς νὰ στενάξουν ποῦ πληγώθηκαν—κρα-
τοῦν τὸ στόμα τῆς στάμνας των κάτου ἀπ' τοὺς
λίγους σταλαγμούς της . . .

Κι' ὅταν φύγουν ὅλες, πλησιάζω στὴ
βρύση τῶν λυγμῶν τῆ βαρειά μου στάμνα καὶ
περιμένω ὡς τὰ μεσάνυχτα—καθὼς τὸ θέλη-
σες, ἀδερφέ μου,—νὰ γεμίση.

ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΑΛΟΓΟ

Στὴν ἀγορὰ τοῦ Σαβάτου τ' ἄλογα ποῦ
ἦταν γιὰ πούλημα μιλοῦσαν κάτου ἀπ' τὴ λεῦκα
γιὰ τὴ ζωὴ τους. Κι' ἓνα κόκκινο ἄλογο, κου-
ρασμένο, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά, τοὺς διηγῶ-
ταν τὰ θαυμάσια τῶν ταξειδιῶν του.

Κάμπους ἀπέραντους στὸ λιοπύρι ἐδιάβηκε,
δασωμένες ρεματιές μὲ κελαϊδιστὸ νερὸ τὸ ξε-
κούρασαν. Σὲ παρθένια χιόνια βυθίστηκαν τὰ
πέταλά του—ἀπὸ θύελλες μαστιγώθηκε—σὲ
λαμπρὲς φωτιές ἐστέγνωσε—στὴ ζέστη παχνιῶν
ἀρχοντικῶν κοιμήθηκεν ὕπνο βαθύ. Γιὰ τὸν

καβαλάρη του μιλούσεν ὄρα πολλή και για τῆς πολιτείες ποῦ τὸν χαιρετοῦσαν ἀπὸ μακρὰ μὲ τοὺς θόλους των και τὰ καμπαναριὰ των . . .

— Παράξενο ! τοῦ εἶπαν. Ἔτσι ἄρρωστο και κοκκαλιάρικο δοκίμασες τέτοιες δόξες ;

— Εἶν' ἀλήθεια, εἶπε τ' ἄλογο πῶς σ' ὄλη μου τῆ ζωῆ μὲ δεμένα τὰ μάτια γύριζα μαγανοπήγαδο. Μὰ ὁ Θεὸς ἤξερε νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποῦ μὲ σκλάβωσε—χαρίζοντάς μου τῆ φαντασία.

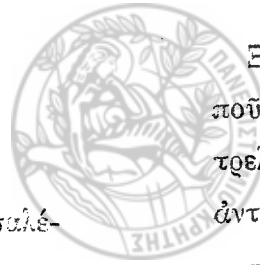

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ ΛΕΥΚΑ

Ἐέρω μιὰ λεύκα ποῦ ὁ ἀγέρας τὴν τρελαίνει και στὴν πράσινή της θάλασσα τρέχουν τὰ ρίγη τῆς εὐτυχίας και τῆς ἡδονῆς.

Ἐέρω μιὰ λεύκα ποῦ πίνει νερὸ στὸν Κηφισό. Στὴν καρδιά της τὸν Ἄπριλη τραγουδεῖ ἐν' ἀηδόνι — στὸν ὕπνο της τὸν Αὐγουστο ἀνεβαίνει ἓνα μεγάλο φεγγάρι στρογγυλό.

Ξέρω μιὰ λεύκα ποῦ χωρὶς ἀγάρα σαλέ-
βουν οἱ ἀνήσυχες πεταλοῦδες τῶν φύλλων της.
Ἄπὸ τί ; Ἄπὸ τί φτερουγίζουν οἱ ἀνήσυχες πε-
ταλοῦδες τῶν φύλλων της ; Ἄπὸ αὔρες τάχα
ποῦ σβῦσαν ἐδῶ καὶ χρόνια ; Ἄπὸ φιλιὰ ποῦ
πῆρε μιὰ φορὰ ; Ὡς ποῦ νᾶρθουν καινούρ-
γιες χαρὲς θυμᾶται τῆς παληῆς ἢ τρελλή λεύκα
καὶ τῆς ξαναζῆ.

Ξέρω μιὰ λεύκα μὲ κορμὶ σὰν γυναίκειο.
ποῦ ζῆ καὶ τὸ τελευταῖό της φύλλο—μιὰ λεύκα
τρελλή, πολὺ τρελλή. Τὸ κυπαρίσσι ἔστεκεν
ἀντίκου κι' ἡ λεύκα τὸ ρωτοῦσε.

—Ὡς πότε συλλογισμένο ; Ὡραία ποῦ εἶν'
ἡ ζωὴ ! Ὡς πότε ἀκίνητο σὰν Ἀγιορείτης
σιτὸν ὄρθρο ; Ὡς πότε θὰ ζητᾶς τὸ μεγάλο
νόημα ;

—Ἡ ρίζες σου δὲν εἶνε βαθειές, τρελλή μου
λεύκα, εἶπε τὸ κυπαρίσσι, πρόσεξε, πρόσεξε.

— Ὠραία ποῦν' ἡ ζωὴ! Ἡ ρίζες μου ἄς
μὴν εἶνε βαθειές, μὰ ὅποια στιγμή κι' ἂν πε-
θάνω, θὰ μπορῶ νὰ πῶ : ἔζησα.

— Ἐζήσες, τρελλή μου λεύκα, τῆς ἀπάν-
τησε τὸ κυπαρίσσι, ἀλλοίμονο! μόνο ἐδῶ μέσα,
σ' αὐτὴ τὴ ρεματιά.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΘΥΜΑΤΑΙ

Κάτου ἀπ' τὸ πεῦκο ποῦ βούϊζαν τὰ κλα-
ριά του σὰν ποτάμι κι' ἔτρυξε τὸ κορμί του στὸν
ἀέρα, βρῆκαν μιὰ καρδιά ποῦ εἶχε πεθάνει—
μὰ δὲ μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ.

Βελονιές μυριάδες, μικρὲς βελονιές, σχημά-
τιζαν ἀπάνω της τὸ περίπλοκο κέντημα τῶν
πόνων—ποῦ δὲν τὸ ζωγράφισαν ποιεὲ χέρια
φτωχῆς κόρης σὲ δαντέλλα μηδὲ τ' ἄστρα στὸν
οὐρανό.

Κάτου ἀπ' τὸ πεῦκο ἢ πεθαμένη καρδιά
ἔστέναζε κι' ἔλεγε.

—Δὲ στενάζω ποῦ ἢ πληγές μου ἦταν μυ-
ριάδες—μόνὸ στενάζω ποῦ ἦταν τόσο μικρές,
ποῦ ἦταν βελονιές. Ὁ ἄπρεπος λόγος—τὸ πλά-
γιο χτύπημα—τὸ βαμένο χαμόγελο—τὸ μῖσος
ποῦ ἔτρεμε πρὶν χτυπήση—ἡ δειλία ποῦ δὲν
τόλμησε νὰ κυττάξῃ πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐκέν-
τησε—αὐτὲς ἦταν ἢ πληγές μου. Πέθανα χω-

ρὶς νὰ μὲ χτυπήσῃ ἓνα σπαθί. Τέλειωσα λίγο-
λίγο, ἀπὸ κεντροί. Κ' ὅμως μὲ χτυποῦσε τὸ γέ-
νος τῶν ἀνθρώπων—αὐτὸ ποῦ δημιούργησε
τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἱστορία!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Στὸ παραθύρι μου ἦρθαν χελιδόνια —στοὺς
λογισμούς μου ἀκούονται ψαλμοὶ γιὰ τὴ δόξα
σου. Εὐχαριστῶ τὴν καταστροφή ποῦ με ἔψα-
σεν ὡς ἐσένα. Εὐλογημένες ἢ ἀποτυχίες ποῦ
μ' ἔκαμαν ν' ἀκούω τὸν ἔσπερινό.

Κάβοι καρτεροῦσαν τὸ καράβι τῆς νειότης
μου ξεκινημένο τὴν αὐγή.

Στῆς ἄρπε, τῶν σκοιλιῶν τοῦ μάταια πέρα-
σαν οἱ συμφωνίες τῶν ἀνέμων καὶ πίσω ἀπ' τὰ
κατάρτια τοῦ μάταια ἔσβυσαν ἥλιοι ὠκεα-
νῶν. Κάβοι καρτεροῦσαν τὸ καράβι τῆς νειό-
της μου ξεκινημένο τὴν αὐγή.

Σὲ μαῦρον κάβο τὸ καράβι τῆς νειότης μου
ἔπσε. Πρὸς τὸν Ἄθω πλέουν τὰ συντρίμ-
ματά του, Κυρία τῶν Ἀγγέλων!

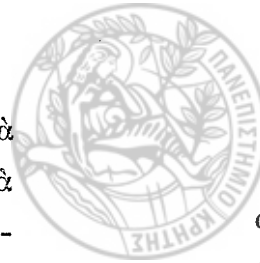
Οι αγαπημένοι μου πρόσφεραν τὸ φαρμάκι τοῦ χωρισμοῦ. Ὡς τὴν ὕστερη στάλα τὸ ἦπια καὶ σὲ εἶδα μπροστά μου. Ὡραία εἶσαι σὰν τὴν ἀγάπη καὶ σὰν τὴν ἀδυναμία.

Οἱ αγαπημένοι μου πρόσφεραν τὸ φαρμάκι τοῦ χωρισμοῦ. Ἀμάρτημα ἦταν ἂν κάποτε χάρηκα, πλάνη ἂν κάποτε τόλμησα. Στὸ ὕψος τοῦ πόνου, Δέσποινα, κράτησέ με.

Τὴν εἰρωνεῖα τῆς χαρᾶς καὶ τὴ φτώχεια τῆς νίκης ἀπομάκρυνε ἀπὸ μέ, Ὁδηγήτρια.

Τὴ δύναμι εἶδεν ἡ ψυχὴ μου καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό της. Τὸ αὔριο τῆς νειότης εἶδε καὶ ἔκλαψε πικρά. Στὴν ὄχθη ἀκούοντις τὸ τραγοῦδι τῶν ποταμῶν μοιρολόγησε τῆς δυνατῆς πολιτεῖας τοῦ πολέμου ποῦ ἀφανίστηκαν καὶ θρήνησε τὸ νικητὴ μαζὺ μὲ τὸ νικημένο. Ἴδου ποῦ ἔμαθα νὰ κρατῶ τὴ λαμπάδα καὶ νὰ στέκω στὸ εἰκόνημά σου.

Είδα τῆς σαύρας τὸ λιγερὸ περπάτημα στὰ
 ἐρείλια τῶν πολιτισμῶν. Είδα τὴ δάφνη νὰ
 κλαίη νὰ σὰν ἰτιά στὴν ἔρημη ἀρχαία πα-
 λαίστρα. Σὰν τοῦ συννέφου τὴ σκιά περῶ
 ἢ δόξα τῶν δυνατῶν, σὰν παραμῦθι τῶν ἀγρῶν
 ἢ ἱστορία! Στῶν ἀνθρώπων θριάμβων τὸν
 πάταγο τὰ κυπαρίσσια κινοῦν τὴν κεφαλή.
 Μονάχα ὁ πόνος ποῦ σὲ πλήγωσε, αὐτὸς δὲν
 εἶνε ψέμμα, Παναγία Παρθένε.

Δόξα στὸν πόνο!

Σ' αὐτὸν ἡ ἀγάπη προσφέρει τὸ ποτῆρι τοῦ
 αἵματός μας. Σ' αὐτὸν τὸ πνεῦμα σωριάζει τὰ
 ἄστρα ποῦ τρύγησεν ἀπ' τοὺς οὐράνιους κή-
 πους. Γι' αὐτὸν ἀνοίγει τὰ φτερά της ἢ πετα-
 λοῦδα τῆς ὠραίας μας στιγμῆς. Γι' αὐτὸν ἀν-
 θίζουν οἱ κρίνοι τῶν κυμάτων στὸ ἀλέτρι τῆς
 πλώρης.

Δόξα στὸν πόνο!

Γι' αὐτὸν ἀπ' τὸ δέντρο τῆς ζωῆς μας πέ-

φτουν άργά τὰ χρυσᾶ φύλλα τῆς πείρας καὶ τῆς
 ὑποταγῆς. Τὸν ἥλιο σκλαβώνουν οἱ ζωγράφοι
 καὶ διηγοῦνται τὰ ἔργα του. Στὰ γόνια τῶν
 μαρμάρων κατοικοῦν οἱ εὐγενεῖς του μορφές.
 Στὴ σιωπὴ ἀνθίζουν οἱ αἰώνιες ιδέες του.

Δόξα στὸν πόνο ποῦ σ' ἐσπάραξε, Μητέρα
 τῶν θλιμμένων.

Σὲ γονυκλισίεξ ἐξαυλώθηκε—στὸ στασίδι
 τυράγνησε τὰ κόκκαλά του—στὴ δέηση κέρωσε
 —στὴν τύψη του σὲ εἶδεν ὄραμα ὁ ἀσκητῆς
 ποῦ σ' ἔχει ζωγραφισμένα.

Τῶν παθημάτων μου ἡ σοφία λαμπάδα
 σ' ἐσένα γίνεται, τῆς σιωπῆς μου ἡ μουσικὴ
 τροπάριο βυζαντινὸ ἀνεβαίνει στὴ δόξα σου.
 Ὁραία εἶσαι σὰν ψυχὴ ποῦ ἐπόνεσε. Ὁραία
 εἶσαι σὰν εὐτυχία ποῦ γάθηκε. Ὁραία εἶσαι
 σὰν πνεῦμα ποῦ δίστασε. Ὁραία εἶσαι σὰν
 τόλμη ποῦ γονάτισε.

Τὰ κρῖνα τῶν στοχασμῶν μου δέξου, τὰ γι-
 λιδύνια τῶν ψαλμῶν μου ἄκουσε, Κυρία τῶν
 Ἄγγέλων!

ΚΑΛΟΓΕΡΑΚΙ

Καλογεράκι νάμouνα στὴ rue de Vaugirard..

Ἄπ' τὴν πλατειά πόρτα τῶν μαύρων σε-
μινάριων νὰ βγαίνω γοργό, σκυφτό καὶ
σεμνὸ — σὲ ὥρα τραγουδημένην ἀπὸ ρωλόγι
παλιό.

Σφιγμένο νὰ εἶμαι σὲ ράσο μεταξωτό, κλει-
δωμένο μὲ ζώνη πλατειά.

Τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου νὰ πηγαίνω τὴν ὥρα
ποῦ περνοῦν ἐκεῖνες ποῦ μὲ κυττάζουν καὶ δὲν
πρέπει νὰ τῆς κυττάζω — οἱ γυναῖκες.

Ἄλαφρὸς μὲ τὸ ζαρκάδινο πάτημα ποῦ μᾶς
ὑπόσχεται τὴν τρελλὴ μουσικὴ τοῦ ἐρχομοῦ.

Πάντα πρόθυμες ν' ἀγαπηθοῦν καὶ νὰ λη-
σμονήσουν.

ἌΟλες λυγμὸς καὶ προδοσία.

ἌΟμως ἐγὼ μὲ τὴ ζώνη σφιχτὴ γύρω στὸ
κορμὶ τὸ λιγερό σὰν κολῶνα τῆς Sainte - Cha-
relle νὰ χαμηλώνω τὰ μάτια.

Καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρω πῶς εἶμαι ὠραῖο, γιὰτι
δὲν πρέπει νὰ τὸ ξέρω ἂν θέλω νὰ λέω σωστὴ
τὴν προσευχή μου.

Καὶ τὸ λύγισμα τοῦ νέου κορμιοῦ μου μέσα
στὸ ράσο νὰ μὴν τὸ νοιώθω—γιατι δὲν πρέ-

πει ποτὲ νὰ τὸ μάθω πῶς εἶμαι σεμνόπρεπο
καὶ λιγερό σὰν τὸ κοτσύφι.

Καὶ στοὺς διαβάτες ποῦ περιγελοῦν τὸν Ἅγιο
Σεβαστιανὸ τῆς νεότητος μου χτυπημένον ἀπ' τὰ
βέλη τῆς ἀρετῆς νὰ μπορῶ ν' ἀπαντήσω :

«Γιατὶ δὲν κυττάτε τὴν καρδιά σας καὶ
τὸ αἷμα της ποῦ σταλάζει στὴ λάσπη τοῦ δρό-
μου γι' αὐτές;».

Κι' ἀπὸ μαῦρο σεμινάριο σὲ τρίσβαθην ἐκ-
κλησία κι' ἀπὸ ἐκκλησία σὲ πεθαμένη βιβλιο-
θήκη νὰ πηγαίνω—γοργό, σκυφτό καὶ σεμνό.

Ave Maria!

Παρίσι, 1909

ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ

Θυμᾶσαι; Τὸ λεωφορεῖο μᾶς πήγαινε κλο-
νίζοντάς μας βαρεῖα μὲ τοὺς μεγάλους του
βαλλισμούς. Ἦταν συννεφιά, τὸ πλῆθος ἔτρεχε
χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, καταδικασμένο
σὲ κίνησιν αἰώνια, σὲ ὠμμορφιὰ καὶ σὲ κατα-
στροφή, ὅπως ἡ θάλασσα.

Κι' ἄξαφνα στὸ δρόμο πέρασαν τὰ κορίτσια
τῶν δώδεκα χρονῶν πηγαίνοντας ν' ἀνθίσουν

μέσα στο λίθινο δάσος μιᾶς γοτθικῆς ἐκκλησίας. Θὰ κοινωνοῦσαν.

Ἦταν δλάσπρα. Οἱ πέπλοι των ἀκίνητοῦσαν στὸν ἀέρα. Ἡ ψυχὴ των δὲν πρόφτασε νὰ γευτῇ τὸ φαρμάκι ποῦ λέμε ὠραῖο.

Τότε, ἐσὺ ποῦ εἶχες στὰ χεῖλη σου τὴ νικοτίνη τόσων ἀντρῶν, τὴ γεῦσι τόσων σπασμένων ποτηριῶν — ἐσὺ ποῦ τὰ ἤξερες ὅλα καὶ τὸ κακὸ δὲν μποροῦσε νᾶνε μπροστά σου παρὰ μιὰ παληὰ ἱστορία ποῦ φέρνει νύστα

— τότε —

καθὼς περνοῦσε ἡ αὐγὴ τῶν δώδεκα χρονῶν

κι' ἀκούγαμε, θαρρεῖς, τὸ χτύπο τῶν φτερῶν τοῦ ἀρχαγγέλου ποῦ τὰ ὀδηγοῦσε στὸ ναὸ—
τὸ φιασίδι σου ἄσπρισε.

Καὶ τὴν ψυχὴ σου τὴν περόνιασε τέτοιο κρύο ποῦ τὴν ἄκουσα νὰ πέφτη καὶ νὰ περιμένῃ ἓνα θάνατο ἀργὸ καὶ βουβό, καθὼς πεθαίνουν μέσα στὸ χιόνι.

Παρίσι, 1909.

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ

Τὸ πρῶτο φιλὶ ποῦ μοῦ χάρισε—τὸ πήρανε
τὰ χεῖλη τοῦ ἄλλου ποῦ θάρθη.

Στὸ πρῶτο της ἀγκάλιασμα ἔτριξεν ἠδονικὰ
τὸ κορμὶ τοῦ ἄλλου ποῦ θάρθη.

Τὰ χεῖλη της ποῦ κρυφομίλησαν στὰ πρῶτα
μου τριαντάφυλλα εἶπαν «εὐχαριστῶ» σ' ἐκεῖ-
νον ποῦ θάρθη.

Μοῦλεγε «σ' ἀγαπῶ» — κι' ὁ λόγος της
ἔφευγε μαζὶ μὲ τὰ χελιδόνια τόπους καὶ καιροὺς
σ' ἐκεῖνον ποῦ θάρθη.

Μὲ περίμενεν ὄρες κι' εἶχεν ἀγωνία γιὰ
κεῖνον ποῦ ἀργεῖ.

Οἱ δύο μας περπατούσαμε στὸ φεγγάρι—
κι' οἱ ἦσκιοι μας ἦταν τρεῖς . . .

Ὦ μελλούμενε, ὦ μοιραῖε — ξεκίνησες! Δὲ
θὰ χάσης ποτὲ τὸ δρόμο. Ἀκούω τὰ βή-
ματά σου ἀπάνω στὰ πεθαμένα βήματά μου.
Εἶσαι στὴν πόρτα, καλῶς νάρθῃς.

Φεύγω—μὰ τοῦτο τὸ τραγοῦδι μὴν ἡμέρα
καὶ σὺ θὰ τὸ πῆς.

ΔΕΗΣΙ

Εἴμαστε μεις ποῦ εἴχαμε τόσο ἀγαπηθῆ ὡς ἐχτές; Ἡ μὴν ἦταν τοῦτο παραμῦθι παληό, ξεσταμένο σὲ χίλιες ἀγροτικὲς φωτιές, νυσταγμένο ἀπὸ μύρια μάτια κοριτσιῶν, ποῦ μᾶς τὸ διηγήθηκε κάποιος κι' ἀξαφνα —

ἀποκοιμήθη;

Ποιὸς θὰ πιστέψη ποῦ χτὲς χωρίσαμε γιὰ πάντα.

Ἐχτὲς χωρίσαμε γιὰ πάντα — ἄ! τί ὠραῖο σήμερα! Σαλεύω στὸν ἀέρα σὰν τὸ φύλλο τῆς

λεύκας. Μπορῶ κι' εἶμαι ἓνας διαβάτης...
Εἶδα ἓνα ὠραῖο τοπεῖο. Ἄχ! τί ἡσυχία! τί ἡσυχία!

Κι' ὅμως — τί θάνατος...

Ἀλήθεια θὰ εἶνε δυνατὸ νὰ ζήσω κι' αὔριο ἔτσι πεθαμένος;

Βελόνες τῆς ὑποψίας, μαχαιρία τῆς λύπης, φίδια τῆς ζήλειας — ἡ καρδιά μου ποῦ εἶχε τὴν τρέλλα νὰ γιαιτρευτῆ, τώρα φωνάζει καὶ ζητεῖ τῆς πληγῆς σας. ὦ, ξαναρθῆτε!

Παρίσι, 1909.

ΑΔΕΡΦΕΣ

Ἄκουσε μιὰ ἱστορία ποῦ εἶνε μικρὴ καὶ μοιάζει μὲ τῆς μεγάλης.

Στὸ Κένσιγκτον Πάρκ, φουντωμένο κι' ἀνθισμένο, καθὼς καθόμουν μονάχος μιλῶντας μ' ἓνα δέντρο γιὰ τὸ λάθος τῆς ὑπαρξῆς μου, πέρασαν δυὸ γρηῆς ἀδερφές.

Ἦταν κι' οἱ δυὸ γεροντοκόρες, μὰ πολὺ γρηῆς, γιαγιάδες τῶν ἀνεκπλήρωτων πόθων, ἀπὸ κεῖνες τῆς ἀγαπημένες ἀδερφές ποῦ ἀπελπίζονται μαζί, γερνᾶνε μαζί καὶ φοβοῦνται

μήπως ὁ Χάρος ἀφήση τὴ μιὰ μοναχὴ—γι' αὐτὸ κρατιοῦνται ἀπ' τὸ χέρι.

Πίσω ἀπὸ ποιά βουνὰ Θεέ μου! νᾶχουν κρυφτῆ οἱ δυὸ νέοι ποῦ ὄνειρεύτηκαν οἱ δυὸ γρηῆς ἀδερφές στὸ πλευρό των; Πίσω ἀπὸ ποιά βουνά; Ἄλογο ποῦ δὲν κουράζεται καὶ δὲ διψᾷ ποτὲ θὰ τοὺς πηγαίνει μακριά. Πάντα θ' ἀλαργεύουν—δὲ θὰ πλησιάσουν ποτὲ—μήτε τὴ νύχτα πλέον τοῦ Ἁϊ-Γιάννη—πάντα θ' ἀλαργεύουν πέρα σ' ἄλλα βουνὰ καὶ πάλι σ' ἄλλα βουνά...

Κρατημένες ἀπ' τὸ χέρι ἢ δυὸ ἀδερφὲς πηγαιναν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα.

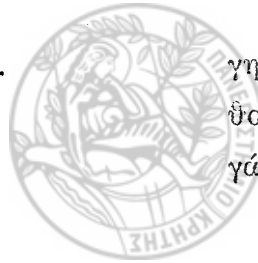
Φοροῦσαν δυὸ καπέλλα φορτωμένα μὲ μιὰ φριχτὴν ἀνοιξή ἀπὸ πανὶ ποῦ ἔρριχνεν ἀνθή και καρπούς στὰ γηρατειά των. Τὰ ἴδια καπέλλα, τὰ ἴδια λουλούδια, οὔτε ἓνα λιγώτερο — τόσο ἦταν ἀγαπημένες. Ἡ ἴδιες ρυτίδες — τόσο ἦταν ἀγαπημένες! Κι' ἄξαφνα ἢ μιὰ στάθηκεν, ἄπλωσε στὸ χέρι της τὸ καπέλλο τῆς ἄλλης και μὲ μεγάλη προσοχή, μὲ μεγαλείτερη στοργή τῆς διώρθωσεν — ἀλήθεια πῶς νὰ τὸ διη-

γηθῶ; — τῆς διώρθωσε τὴ θέση κάποιου ἀνθους ποῦ εἶχε γύρει, σὰν νὰ διώρθωνε τὸ μεγάλο λάθος τῆς ὑπαρξίης των!

Ἡ ἄλλη εἶπεν «εὐχαριστῶ» — ξαναπιάστηκαν ἀπ' τὸ χέρι και περπατοῦσαν πάλι σιωπηλὲς και σβυσμένες.

Αὐτὴ ναι ἢ ἱστορία.

Λονδίνο, 1909.

ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Στὴν πλάκα τοῦ τάφου τοῦ Verlaine, γυμνή καὶ μαύρη, ἀπ' τῆ δόξα, στὴν πλάκα τοῦ τάφου του ἀφῆκα ἓνα μικρὸ τριαντάφυλλο.

Ἦταν ἡ πόλη σταχτιά, οἰλεῦκες τοῦ Παρισιοῦ γυμνές, ἡ ψυχὴ μου βαρειά.

Ἄνεμοι τῆς νύχτας! Ὅταν θὰ χορέψετε ἀπόψε στὸ κοιμητῆρι τῶν Batignolles —

μὴ μοῦ σβύσετε, παρακαλῶ σας, τὴν ἀπαλὴ φλόγα τῆς θυσίας, τὸ τριαντάφυλλο, ποῦ τὸ ἄναψα —

στῆς ἀνησυχίες του!

Παρίσι, 1909.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Μητέρα τῶν θεῶν, μητέρα τῆς Ἱστορίας!
Εἰμαρμένη! Στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς ὑψώ-
νεσαι πελώριο βουνὸ μὲ μορφή γυναῖκας.

Ἡ κόρη σου ἡ Δημιουργία, ὅταν καθρεφτί-
ζεται στὴν ἀγωνία τῆς ἐπιστήμης καὶ στῆς Τέ-
χνης τὴν ἔκσταση, καίγεται ἀπ' τὸν πόθο νὰ
μάθη ποιά εἶσαι σὺ ποῦ τὴν ἔκαμες τόσο
ὠραία.

Τὸ πνεῦμα ζητεῖ τὸ σκοπὸ τῆς χειρονομίας σου, ὅταν τίναξες στὸ χάος τοὺς κόσμους καὶ τοὺς νόμους των.

Γιατί τὴν ἱστορία τὴν πῆγες ἀπὸ κεῖνο τὸ δρόμο; Γιατί τὴν ψυχὴ μου τὴν περιμένεις σ' ἐκείνη τῆ στροφῆ ἐκείνη τῆ νύχτα; Τὸ ἄστρο γιατί τὸ γκρέμισες στὸ διάστημα; Τὸ λαὸ ποῦ πήγαινε γιατί τὸν σταμάτησες; Πῶς ξέρεις τὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς; Πῶς βρίσκεις τὸ μονοπάτι τῆς σωτηρίας;

Ὡ πέτρινη διάνοια, βουνὸ ποῦ στέκεις στὰ βάρη τῆς Ἀνατολῆς, ὦ ἄγνοια!

Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Ἡ φωνή μου χτυπῶντας στὰ κρῦα στήθη της, χωρὶς ν' ἀκουστῆ, ξαναγύρισε καθὼς πῆγε κι' ἡ Εἰμαρμένη μου ἀπάντησε·

— Γιατί; Γιατί; Γιατί;

ΨΑΛΜΟΙ

Κύριε, στήν κατοικία μου βροντᾶ ὁ κεραυνός σου. Δοξασμένο τ' ὄνομά σου στὸν αἰῶνα!

Κύριε, πόσο θεῖα ἐγνώρισες τὸ μέρος ποὺ ἔπρεπε νὰ χτυπηθῶ! Μόνο φωτιά σταλμένη ἀπὸ σένα μποροῦσε νὰ βρῆ τὸ βαθύτερο τῆς ἀγάπης μου καὶ νὰ τὸ κάμη στάχτη.

Ὁ κεραυνός σου μοῦ σπάρραξε τὸν κῆπο τῆς στοργῆς μου. Ὁ κεραυνός σου μοῦ βύθισε τὴ

βρύση τῶν δακρῶν. Ἀκούω τὴ βροντὴ του μέσα στὸ χάος τῆς ψυχῆς μου. Εὐδόκησες νὰ λάμπω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ πόνου!

Κύριε, μοῦ ἔλειπεν ὡς τώρα τὸ δείγμα τῆς μεγάλης σου καλωσύνης—ἢ καταστροφῆ. Ναι, εἶχα κάποτε χαμογελάσει—κάποτε εἶχα ἐλπῖσει—κάποτε βρῆκα τὴ ζωὴ ὡραία. Εἶν' ἀλήθεια. Εἶχα κάμει ὅλες αὐτὲς τῆς ἀμαρτίας! Ἄλλὰ σὺ εὐδόκησες, νὰ μὲ ξυπνήσης.

Στὸν πόνο ποῦ με βύθισες εἶνε ἀδύνατο
πλέον ν' ἀκούσω τίποτ' ἄλλο ἀπ' τῆς ἄρπης
τῶν λογισμῶν ποῦ σὲ δοξάζουν κι' ἀπ' τὸ
ποτάμι τῆς αἰωνιότητος ποῦ τρέχει στὰ πό-
δια σου.

Τὸ κυπαρίσσι τῆς ζωῆς μου σαλεύει τὴν
κορφή του πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Βράδυ καὶ
πρωὶ περιμένει πῶς θὰ καταδεχτῆς νὰ τὸ κά-
ψης, τὸ μαῦρο κυπαρίσσι ποὺ τὸ ξέχασαν οἱ
κεραυνοὶ σου, Κύριε!

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Περπατῶντας περήφανα τὴ λύπη τῶν ἄσπρων
του μαλλιῶν στὴν Ἀθήνα ὁ παλιὸς Ἀθη-
ναῖος ἀφίνει νὰ σιάξῃ τὸ λίγο αἷμα τῆς καρδιάς
του στὴς παλιῆς συνοικίες ὅπου ἔζησε μιὰ
φορὰ. Εἶνε γελαστὲς καὶ τώρα σὰν καὶ τότε
ἀπ' τὸν ἴδιον ἥλιο. Τοῦ προσώπου του οἱ χαρά-
δρες διηγοῦνται τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Καιροῦ
ποῦ ἐβρόντηξαν με θυμὸ ἀπάνω στῆς τρέλλας

του τῆς κορυφῆς ὦ Θεέ! καὶ ρήμαξαν τὸ παρεκ-
κλήσι τῆς στοργῆς του. Ἐκεῖνος κρατῶντας
ὀρθὸ τὸ κεφάλι συλλογιέται.

—Ἐέρω ποῦ τ' ὀλόρθο κυπαρίσσι μιᾶς αὐ-
λῆς τῆς Ἀθήνας καίγεται ἀπὸ δύοσις αἰῶνων
κι' ἀπὸ ἑσπερινούς ἀπλῶν ψυχῶν! Ἐέρω ποῦ
βράχοι χρυσοῖ μ' ἓνα μαῦρο κατσίκι στὰ ὕψη
κατεβαίνουν σὲ χαρούμενες θάλασσες. Ἡ ψυχὴ

μου κρατεῖ τὸ ἀρχαῖο ἐρεῖπιο συλλογισμένο
μέσα στὴν ἱερὴ σιωπῆ τῆς νύχτας. Στὴν ψυχὴ
μου λαλοῦν τὰ τζιτζίκια τῆς Ἀθήνας. Στὴν
ψυχὴ μου λιγὰ ἓνα πεῦκο Ἀττικὸ. Ἐέρω ποῦ τὸ
ρόδινο χαῖρε τοῦ ἡλίου στὸν Ὑμηττὸ ἀργεῖ νὰ
σβύση τὸ βράδυ. Σὰν τὴν καμπύλη τῶν γύρω
βουνῶν εἶν' ἢ γνῶσι μου ἤσυχη. Τί ἔχω νὰ φο-
βηθῶ; Ὁ θάνατος ἂν ἔρθῃ ἀγριωπὸς νὰ πάρῃ

ἓνα παλιὸ Ἀθηναῖο, κινδυνεύει νὰ τὸν δεχτῶ
καθὼς τὴ γλυκεῖα βροχὴ καὶ τὸν ἀλαφρὸν
ἀγέρα ποῦ ρίχνει τὰ φύλλα.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Εἶμαι τὸ δέντρο ποῦ ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ
τῆς προσευχῆς ὅταν ἀνεβαίνει ἀπὸ ἡσυχὴ ψυχῆ.

Εἶμαι ἡ λόγχη ποῦ κοκκίνησε στὸ αἷμα τῆς
δύσης καὶ φρουρεῖ τὸ Ἄδρατο ἀπ' τὴν ἄρνηση
καὶ τὴν εἰρωνεία.

Είμαι στὴς γιορτὲς τοῦ τοπείου τὸ μαῦρο
 ράσο ποῦ δὲν τέλειωσεν ἀκόμα τὴ δοκιμα-
 σία του.

Είμαι τὸ καμπαναριὸ στὸ ναὸ τοῦ πόνου
 καὶ γιὰ τῆς ψυχῆς ποῦ ἔχουν σκοπὸ σημαίνει
 τοὺς ὄρθρους καὶ τοὺς ἑσπερινοὺς ἢ σιωπῆ μου.

ΤΑ ΘΕΙΑ ΔΩΡΑ

Σὲ κείνον ποῦ πόνεσε πρέπει μακρυνῆς
 κορφῆς στὸ γέρομα τοῦ ἡλιοῦ.

Σὲ ἄκείνον ποῦ πόνεσε πρέπει τὸ διαμάντι
 τοῦ ἀποσπερίτη κρεμάμενο τὸ βράδυ ἀπάνου
 ἀπὸ χιονισμένο βουνό.

Σὲ κείνον ποῦ πόνεσε πρέπει τὸ χρυσάφι
 τῶν Ἀττικῶν βράχων πίσω ἀπὸ αὐστηρὸ κυ-
 παρίσι.

Σὲ κεῖνον ποῦ πόνεσε πρέπει τὸ γαλανὸ
σκοτάδι τῆς βιολέττας στὸ χέρι τοῦ ξανθοῦ
Γεννάριου τῆς Ἀθήνας.

Σὲ κεῖνον ποῦ πόνεσε πρέπουν τὰ μῦρα
τοῦ δάσους τῶν πεύκων μετὰ τῆ βροχή.

ΔΥΞΗ

Ἄκόμα λίγο — τελευταῖοι στοχασμοὶ τοῦ
ἡλίου . . . Μὴ φεύγετε, χρώματα, χρώματα!

Ἡ στέγες σᾶς χάνουν, ἀπ' τὸν κάμπο φτε-
ρουγίσσατε — ἡ γαλανὴ βραδυνὴ σκιὰ σᾶς ἀκο-
λουθεῖ . . . Σταβῆτε λίγο ψηλά. Ἄς ἰδοῦμε λίγο
ἀκόμα τὴν ψυχὴ ἡμᾶς ἱστορημένη ἀπάνω στὰ
χιόνια τῶν βουνῶν ἀπὸ σᾶς — χρώματα!

Εἶστε σεῖς ἡ ἱστορία τῶν κρυφῶν μας καὶ τῶν ἀνείπωτων καϋμῶν. Σὲ σᾶς διαβάζομε τὸ ἐσωτερικό μας παραμῦθι — ἐσεῖς μᾶς δίνετε τὴ γιγάντια ζωγραφιὰ τῆς ψυχῆς μας στὸ ἄπειρο, τελευταῖα χρώματα τοῦ ἥλιου!...

Τελευταῖα σύννεφα ποῦ ἀνάψατε! Τίνος εἶστε οἱ λογισμοὶ — τίνος ἡ χαρὰ κι' ἡ λύπη; Ποιὸς ὄνειρεύεται σ' ἐκεῖνο τὸ βουνό; Ποιὸς λυπᾶται σ' ἐκεῖνη τὴν πεδιάδα;

Ὅρατόρια ποῦ σβύσατε ἀπάνω στὴν ἄρπα τῶν ὀρθῶν κυπαρισσιῶν — καὶ τώρα μόλις θυμοῦνται τὴν τελευταία συγχορδία σας οἱ μακρυνὲς ράγες... Λαμπάδες ἀναμμένες ἀπ' τὴν ἀγωνία τοῦ ἀπείρου στὸ Ὑπερούσιο — χρώματα ποῦ εἶστε σὰν ν' ἀγγίξιμε τὸ χέρι αὐτῶν ποῦ λείπουν —

ὦ! δὲν πρόφτασα νὰ σᾶς κυττάξω —
κι' εἶστε πιά ἐνθύμηση.

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ», ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

	Δρ.
Αισχύλου, Προμηθεὺς δεσμώτης, μετάφ. Γ. Καλοσογούρου	5.—
Ἀλφιέρη Β., Σαούλ, τραγωδία, μετάφ. Γ. Καλοσογούρου	7.50
Βουτυρά Α., Ζωὴ ἀρρωστωμένη κι' ἄλλα διηγήματα . . .	6.—
Γαβριηλίδου Βλάση, Ταξείδια	7.50
» Αἱ Γυναῖκες	5.—
Γκαῖτε, Φάουστ, μετάφρασις Κ. Χατζοπούλου	8.50
Γκένεργσταμ Γ., Παλιὰ γράμματα, μετάφρ. Ι. Ε. Χρυσάφη	6.—
Γρανίτσα Στ., Τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ λόγγου	7.50
Θεοτόκη Κ., Ἡ τιμὴ καὶ τὸ χρῆμα	7.50
» Οἱ σκλάβοι στὰ δεσμά τους	12.—
Καζαντζάκη Γαλάττειας, Τῆ νύχτα τ' Ἄη Γιάννη	6.—
Καμπούρογλου Δημ., Περρασμένα χρόνια	2.50
Καμπύση Γιάννη, Μυστικὸ τοῦ γάμου.— Ἡ φάρσα τῆς ζωῆς	6.—
Δόγγου, Δάφνης καὶ Χλόη, μετάφρ. Ἡλ. Βουτιερίδου . .	5.—
Μαλάμου Δίπλα Κλεαρέτης, Στὸ διάβα μου, ποιήματα . .	6.—
Μαρία (Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας), Μινόλα	5.—
Μερμιέ Πρ., Κολόμβια μετάφρασις Ν. Γ. Πολίτου	7.50
Μορέας J. (Ι. Παπαδιαμαντόπουλος). Οἱ Στροφές	6.—
Μπεντιέ Ἰωσ., Τριστάνος καὶ Ἴζόλδη, μετάφρ. Ν. Βεντήση	8.50
Νικοντέμι Δαρ., Ἡ Δασκαλίτσα, μετάφρ. Εἰρήνης Δενδρινοῦ	3.50
Νιρβάνα Παύλου, Ἐκλεκταὶ Σελίδες	3.50
Ντὲ Ἀμίτσης, Τὸ πατρικὸ σπίτι—Φούριος μετ. Γερ. Σπαταλά	5.—
Ντοστογιέβσκη Θ., Ὁ Παίκτης, μυθιστόρ. μετάφρ. Φιλήντα	6.—
Ξενοπούλου, Φοιτηταί, τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο	5.—
» Λάουρα, (Τὸ κορίτσι ποῦ σκοτώνει) μυθιστ.	12.50
Πουτσίνι Π., Ἀνατριχίλες. Διηγήματα, μετάφρ. Μ. Κόκκαλη	3.50
Ρύδβεργ Β., Ρωμαϊκοὶ θρύλοι, μετάφρασις Ι. Ε. Χρυσάφη	5.—
Σκίπη Σωτήρη, Ἀνθολογία (1899-1919)	10.—
Σλουμπερζέ Γ., Βυζαντινὰ Ἱστορήματα, μετάφ. Ὁρ. Σχινᾶ	6.—
Σολωμοῦ Δ., Τὰ Ἰταλικά ποιήματα	3.50
» Ἄπαντα, μετὰ προλόγου Κ. Παλαμᾶ	25.—
Στρίντμπεργ Ἀδγ., Ὁ Γάμος, μετάφρ. Ι. Ε. Χρυσάφη . .	10.—
Ταγέρ Ρ., Λυρικά ἀφιερῶματα, μετάφρ. Κ. Τριχογλίδη	5.—
Τσένζορ, Ἡ μονάκριβη, μετ. ἐκ τοῦ ὀρωσικοῦ Ι. Βεργωτῆ	5.—
Τσέχωφ Α., Νύκτα στὸ νεκροταφεῖο	4.50
Φράνς Α., Ὁ Κραυγιεπιλὴς κλπ., μετάφρ. Α. Πρωτοπάτση	7.50
Φωσκόλου Μάρκου Ἀντωνίου, (1669). Ὁ Φορτουνατός . .	15.—
Χατζοπούλου Κ., Βραδινὸι θρύλοι, Ποιήματα	7.50
Χρηστομάνου, Τὸ βιβλίον τῆς Αὐτοκρατ. Ἐλισάβετ . . .	12.50
Ψυχάκη Γ., Σὰ λάμπει ὁ ἥλιος	10.—
» Τὸ ταξίδι μου	10.—
» Στὸν ἴσκιό τοῦ πλατάνου	10.—